

РЕШЕНИЕ

№ 7353

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 18.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7360** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.46, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ във вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. М. М., гражданин на С., [дата на раждане] , чрез процесуален представител адв. В. П. от САК, срещу заповед УРИ № 5392 ПАМ-4340 от 28.07.2023 г., издадена от началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР.

С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход-С.“, на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ.

В жалбата се сочи, че при задържането от полицейските органи сирийският гражданин е показал молбата си за международна закрила и адвокатско пълномощни, но тези документи били игнорирани напълно и на жалбоподателя не е дадена възможност да упражни правото си на искане за международна закрила. В заповедта не е определен срок за доброволно връщане в С.. При издаване на заповедта не е изследвано дали не са налице някои от предпоставките на чл.44а, ал.5 ЗЧРБ. Оспорването се поддържа от представител по пълномощие адв. В. П.. Не се претендират разноски.

Ответникът – началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не дава становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно обстоятелството, че на 28.07.2023 г. жалбоподателят посещава офиса на Фондация за достъп до права в [населено място], за да получи безплатна консултация по процедурите за даване на убежище. Указано му е, че може да подаде в РПЦ-С., в кв О. купел, оригинала на попълнена от него на арабски език бланка на молба за закрила по ЗУБ, без дата/л.13/. А. М. М. дава пълномощно на адвокатите от Ф. да го представляват в производството по ЗУБ./л.33/. Същия ден -28.07.2023 г., в [населено място], на [улица]ДАБ-МС жалбоподателят заедно с друг сирийски гражданин- Р. М., се е обърнал към служителите на ДАБ за съдействие. Служителите, преди да регистрират молбата му за международна закрила, са подали сигнал до полицейските органи, които след получен сигнал от дежурен служител на ОДЦ - СДВР са пристигнали на място и са го задържали, което се подкрепя и от сведенията, дадени с докладната записка рег. № 5392р-2578/ 28.07.23г. на началник група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ –СДВР (л. 10). От изложеното в докладната записка се установява и, че с двамата задържани сирийски граждани е проведено интервю, на разбираем за тях език, по време на което, същите заявили, че са в страната от три дни. Преминали са през „зелена граница“ между Република България и Република Турция, под граничното оградно съоръжение. Заплатили по 2500 евро на каналджии. Сирийските граждани заявили, че не желаят да се завръщат в С. и ще предприемат постъпки да се укрият и продължат пътя си към З. Европа. Няма средства за издръжка и подслон, близки и познати на територията на Република България, както и документи за самоличност. Справките в информационните масиви показали, че за чуждите граждани не е регистрирано преминаване през ГКПП на Република България, адресна регистрация, както и наложени принудителни административни мерки. Няма и данни за подадена молба за международна закрила пред надлежния орган. Предложено е прилагане на ограничителна мярка „връщане до страна на произход“, спрямо чуждия гражданин А. М. М..

Въз основа на докладна записка УРИ 5392р-2578 / 28.07.2023 г. (към която изрично препраща оспорената заповед) е издадена оспорената заповед УРИ № 5392 ПАМ-4340 от 28.07.2023 г., на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР, с която на А. М., [дата на раждане], гражданин на С., е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход -С.“/л.10/.

С влязло в сила определение № 6608/02.08.2023г., постановено по настоящото дело,/л. 21/ съдът отмени допуснатото от органа с оспорената заповед, на основание чл.60,ал.1 АПК, предварително изпълнение на наложената ПАМ .

На 28.07.2023 г. жалбоподателят е предаден на специален дом за временно настаняване на чужденци-С., на основание заповед УРИ №5392 ПАМ -4341 от 28.07.2023г. на началник на сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР. След извършена служебна справка в деловодната система на съда се установява, че тази заповед е отменена, като незаконосъобразна, с влязло в сила Решение №5336 от 09.08.2023г., постановено по адм.д. № 739782023г. по описа на АССГ . От писмо, рег. № 105400-4470 от 08.08.2023г.на началник на отдел„СДВНЧ-С.“/л.36/ се установява и, че предвид, образуваното производство за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя по реда на Закона за убежището и бежанците, на 08.08.2023г. същият е предаден от СДВНЧ-С. на РПЦ

Х.,град Х. към ДАБ при МС.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 44, ал.1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. В представената по делото заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. началник сектор „Незаконна миграция“ е упълномощен от директора на СДВР да налага принудителните мерки по чл.39а, ал.1 ЗЧРБ. С оглед горното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Извършено е препращане към мотивите, изложени в докладна записка рег. № 5392р-2578/28.07.2023г. на началник група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ –СДВР, който подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура, проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.

Актът е съответен на материалния закон и неговата цел.

Жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо който е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход- С.“.

В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ ПАМ „връщане“ се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. По делото е безспорно, че А. М. е влязъл в Република България не по установения ред, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени. Това сочи, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – „връщане до страна на произход“.

Използваната в нормата на чл. 41 ЗЧРБ глаголна форма „се налага“ сочи на обвързана компетентност, при която органът упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – налице ли е невъзможност да се удостовери влизането на чужденец в страната по законоустановения ред, ответникът е длъжен да наложи принудителна административна мярка „връщане“. Поради това, издавайки процесната заповед, ответникът е упражнил в съответствие с материалния закон предоставената му компетентност.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на заповедта, обективирани в жалбата.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон, а чл.1б, т.1 определя, че всеки бежанец има право на свободен достъп до съдилищата на територията на всички договарящи държави. От доказателствата по делото се установява, че след като е влязъл незаконно в Република България, жалбоподателят А. М. М. е изявил желание да подаде молба за международна закрила. С тази цел е посетил офиса на Ф. за достъп до права. Попълнил е дадения му от служителите на фондацията формуляр - молба до председателя на Държавната агенция за бежанците с искане за предоставяне на международна закрила. Също така е упълномощил адв. В. П. да го представлява в процедурите по ЗУБ. След като напуска офиса на Ф. жалбоподателят е задържан от полицейските органи. Не е спорно обстоятелството, че въпреки, че е представил молбата за предоставяне на международна закрила попълнена на арабски език и адвокатското пълномощно, тези документи са negliжирани и иззети от органите на МВР, без към момента на задържането му да му бъде дадена възможност за инициране на процедурата по ЗУБ.

Съдът намира обаче, че наличието на подадена молба до председателя на ДАБ-МС за предоставяне на международна закрила по Закона за убежището и чужденците/, в случая такава е била подадена на 01.08.2023г. и след настаняването на оспорвания чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци/ само по себе си, не основание за незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“- С.. Налице е законова гаранция за защита правата на молителя по Закона за убежището и бежанците. Съгласно изричната разпоредба на чл. 67, ал. 1 и 2 ЗУБ наложената принудителна мярка не се привежда в изпълнение до приключване с влязло в сила решение на производството по предоставяне на убежище и наложената мярка се отменя, при придобиване от чужденеца на съответния статус по закона. Това законодателно решение е в съответствие с разпоредбата на чл. 7, § 1 от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1.12.2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите-членки. Съгласно общностната норма кандидатът може да остане в държавата-членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе по молбата като изрично е посочено, че това право на оставане не представлява право на пребиваване.

Следователно по силата на изрична законова норма влезлият в сила акт за налагане на принудителната мярка „връщане до страна на произход“ не се изпълнява докато въпросът за статуса на лицето не се реши окончателно. Законодателят, за да гарантира правата на лицата, търсещи закрила, е създал императивен, независещ от преценката на административния орган или на съда механизъм за защита - забраната да се

изпълнява влязъл в сила, включително и след съдебно оспорване, административен акт, преди да приключи производството по предоставяне на статут. Евентуалното предоставянето на статут по Закона за убежището и бежанците е нов юридически факт, релевантен за изпълнението на мярката, който при настъпването му, е задължително да бъде съобразено от административния орган по силата на законовата норма. Преди да е настъпил обаче, нито административният орган, нито съдът, са длъжни да го отчитат (така решение № 1995 от 9.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 4832/2011 г., VII о., докладчик съдията С. Я.). Следователно подаване на молба за закрила и започнало производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка, не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на принудителна административна мярка и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е влязлото в сила решение за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец, каквото по делото, и до приключване на устните състезания в настоящата инстанция, не е представено.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за нарушение на принципа "non refoulement". За да се позове на този принцип и на закрилата, която конвенцията и българският закон дават, чужденецът, след като е влязъл не по законоустановения ред в страната, пристигайки направо от територията, където са били застрашени животът и свободата му, е длъжен да се представи незабавно на компетентните органи и да посочи уважителни причини за незаконното си влизане - чл. 4, ал. 5 ЗУБ. Такива доказателства по делото не са ангажирани. Нещо повече, жалбоподателят на 28.07.2023г. е задържан три дни след незаконното си влизане в страната ,без документи за самоличност, при опита си да подаде молба за закрила до председателя на ДАБ. Фактът, че лицето твърди за своя страна по произход С. сам по себе си не обосновава автоматично нито извода, че идва от страна, в която са застрашени животът и свободата му, нито че връщането му в държавата, от която идва, застрашава живота му свободата му.

Безспорно е, че в оспорената заповед органът не е предоставил срок за доброволно изпълнение на решението за връщане, както изисква чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ, но този срок касае изпълнението на приложената ПАМ и не съставлява съществено нарушение на материалния закон. Още повече, че от изявленията на чужденеца става ясно, че той не желае да се завърне в С. и има намерение да се установи в държава от З. Европа. От друга страна лицето няма и не би могло да се снабди с валиден документ за самоличност в България, както и не би могло, с оглед на липсата на този документ, да напусне страната самостоятелно, без съдействието на компетентните български власти, поради което не са налице основания да се приеме, че непредоставянето на срок за доброволно изпълнение ще възпрепятства процедурата за връщане.

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 от АПК , този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. М., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу заповед УРИ № 5392 ПАМ-4340 от 28.07.2023 г., на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход-С.“.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: